

Diákok tollából

Még kell.

Még kell a szó, hogy legyen mondat,
Kell a ma, hogy legyen holnap.
Kell a szív, hogy hűn szeressen,
Kell a száj, hogy csókot csenjen.
Kell a levegő, hogy legyen élet,
Kell a sors, és kell a végzet.

Kellessz te, és kellek én is,
Kell a jó, és kell a szép is.
Kell, hogy ölelj, ha hiányod gyötör,
Kell a támasz, ha az élet letör.
Kell, hogy szeress, s szeresselek,
Hogy soha el ne feledjelek.

Kellessz te, és kellek én is,
Bár közel vagy, oly távol még is.
Kell hogy itt légy, minden áron,
Légy hát társam s hű barátom.

Téli fagykor forró vágyam,
Lefekvéskor puha ágyam.
Légy a levegő, mi nélkül nem élek,
Légy a biztonság, hisz melletted nem félek.

Még kell, hogy szeress, szívből nagyon,
Maradj mellettem, csak ezt akarom!

Traupert Szandi

Engedj kérlek!

Remeg karom, ajkám néma,
Múltba réved, néha-néha.
Ürességbe mered szemem,
Tovavész már tekintetem.
Lelkém üres, szívem béna,
Rád gondol még, néha-néha.
Eszem súgja, engedd végre,
Bizakodva nézz az égre!
Álmom hazug, vágyam éltet,
Vess hát ennek végre véget.
Megtört hitem, napról napra,
Feledne, bár őt akarja.
Remény, álom, vágy, hát engedj,
Hangod hallván meg ne remegj.
Engedj hát, s ne húzz vissza,
Hagy lehessek újra tiszta.
Lelkém szabad, ajkám zendül,
Fájdalmam, most egyre enyhül,
Hisz szívem vihara, álomba szenderül.

Traupert Szandi

Biztonságban

Már belém látsz, nem csak a ruhát ami rajtam van,
Már azt sem merem mondani, hogy gyűlölöm magam.
Nem dobnám el többé az életem,
És úgy érzem, mindezt neked köszönhetem.
Sohasem voltam biztos magamban
Gondolatot, hogy szerethetsz, már régen feladtam,
Aztán bebizonyítottad, hogy fontos vagyok.
Hogyha veled vagyok, boldogok a napok.
Remélem neked is én vagyok kit kerestél,
Engem ennél boldogabbá már nem is tehetnél.

Kovács Dorina 10.c

♥Szerelem♥

Az első Csók tőled, mely ajkaimhoz ért,
Azon a nyári napon, mikor lelkünk összeért!
A szerelem lángja fellobbant bennem,
S tudom: Nálad jobban senkit nem szerettem!
De vihar közeleg és a szerelemnek vége,
Könnyes szemmel tekintek az égre!

Nyirlaki Bettina

Vallomás a szerelemről

Furcsa érzés, nem értem.
Én ezt senkitől nem kértem.
Egyik percben lenn vagyok a mélyben,
Utána repülök fenn a magas égen.
Felhőn sétálok, majd érzem a pokol tüzét,
Lelkem szárnyal, majd hirtelen megég.
Néha úgy érzem, nem kell semmi,
Utána a világot át tudnám ölelni.
Mélyből a magasba, magasból a mélybe...
Hát ennek már sohasem lesz vége?
Érzem, belehalok, ha nem láthatlak.
Csak Téged, Téged, Téged akarlak!